

FOLK OG LAND

NR. 4. 22. ÅRGANG

LØRDAG 24. FEBRUAR 1973

LØSSALG KR. 2,—

RALPH HEWINS:

Jurisdiksjonen i Norge 1940—45

NYTT BEVISMATERIALE

Det er virkelig synd på AFTENPOSTEN, denne store dagsavisen med et utall av medarbeidere, for den er likevel ute av stand til å oversette den artikkel av Hewins som det lille FOLK OG LAND bringer i oversatt stand i det følgende. Ihvertfall påberoper bladet seg at artikkelen er skrevet på engelsk der det avslår å trykke disse helt nye opplysninger til belysning av et viktig historisk stridsspørsmål som det faktisk selv har reist.

Det hele startet med den affære vi tidligere har omtalt med de dødsdommer en tysk militærdømstol avsa over 4 underoffiserer som hadde stukket av fra avdelingen etter å ha vært med på å myrde både batterisjefen og hans nestkommanderende. Dette skjedde etter den tyske kapitulasjon, men dødsdommene ble effektivt — etter hva det opplyses forøvrig med britisk godkjenning.

AFTENPOSTEN engasjerte seg i saken og det trådte frem en norsk oberst, som hevdet at han var jurisdiksjonssjef i Nord-Norge på dette tidspunkt, og senere også en sorenskriver, som bladet gav spalteplass for et 2,5 spalters angrep på Ralph Hewins, som også deltok i diskusjonen.

Hewins er med rette forternt over denne AFTENPOSTENS mangel på presise, og dette så meget mere som han mener — og også gir uttrykk for i et brev til oss — at sorenskriver Sunds lange ubesvarede innlegg er «mostly legal and historical nonsense».

Vi synes for vår del artiklene — det er tre av dem ialt — er uhyre interessante og av stor historisk verdi, så det er oss en stor glede å trykke dem — etter å ha prestert hva AFTENPOSTEN ikke maktet: å oversette dem!

Efter en meningsutveksling i AFTENPOSTEN (8., 14., 18. og 21. desember 1972) med oberst Otto H. Munthe-Kaas vedrørende «Jurisdiksjonen i Nord-Norge 1945» var det på tide å se på de relevante dokumenter.

Disse er «Orders of the Military Joint Commander to the Commander German Land Forces in Norway», general Sir Andrew Thorne og general Franz Böhme, og «The Liberation of Norway from the point of view of the Commander-in-Chief Allied Forces Norway — a report by General Sir Andrew Thorne KCB, CMG, DSO».

Nevnte «Orders» er merket «Top Secret. Copy 2, mottatt Forsv. Overkomm.,

4. mai 1945» og omfatter 35 sider, usignerte, i arkivene til Forsvarets krigshistoriske avdeling i det gamle ankerske hus i Tollbugt. 10. Nevnte «Report» er også i avdelingen og er merket «The War Office. MDI (D), 157/1329.» Lengden er 26 sider.

Forbausende nok har ingen av dokumentene tidligere vært offentliggjort i Norge skjønt begge åpenbart er nøkkeldokumenter for ethvert realistisk studium av engelsk-norsk samtidshistorie. Heller ikke har disse dokumenter såvidt jeg vet, vært offentliggjort i United Kingdom eller USA. Vi har måttet nøye oss med en «Avskrift», datert Oslo 10. november 1945, om «Da tyskerne kapitulerte i Norge» av kommandør Per Askim

i Sjøforsvarets overkommando i et tillegg til E. A. Steens «Norges Sjøkrig 1940—45», 2. del. Denne kommentar av en norsk offiser som var tilstede som observatør ved den tyske kapitulasjon omfatter 4 sider.

Jeg må tilstå at jeg ikke visste at «Orders» eller «Report» var tilgjengelige før jeg spesielt spurte etter dem

(Forts. side 6)

I over et kvart århundre nå er vi blitt tutet ørene fulle med hvor forferdelig det var å leve i Det tredje Riket og hvor undertrykte og misfornøyde så å si alle var. Til en avveksling kan det vel da ha sin interesse å høre fra en som har ganske andre erfaringer, en som vokste opp som barn og ung pike i Hitlertyskland, bl.a. i Bund deutscher Mädel. Hun skriver om sine uniformer og sine inntrykk på side 5. Bildet her viser Hitler sammen med piker fra BdM.

HARTMANN SØKELYS

PÅ 1940

fortsetter, også på side 5.

DET SPESIELLE UNGDOMSSTOFFET

er som vanlig på side 4.

BÅDE LEDEREN OG «I BRENNPUNKTET»

beskjeftiger seg med dagsaktuell politikk, og

PÅ SISTE SIDE

bringer vi som vanlig smånytt fra mange kanter, alt «sett med våre øyne».

som få andre førstehåndskjennskap til det problem han har underkastet analyse.

Og det er i sannhet rystende, men samtidig også forhåpningsfulle informasjoner han fremlegger. Hvem visste vel foreksempel at en 35 000 mann sterk nasjonal motstandsarmé i Litauen til langt ut i 50-årene førte en regelrett og voldsom krig mot den sovjetiske okkupasjont? Hvem hadde en anelse om at etter 1945 — i vår egen tid — har minst 80 000 politiske fanger satt livet til under opprørsforsk i Sovjetimperiets tallrike konsentrasjonsleire (med minimum 10 millioner fanger

(Forts. side 2)

MJØLNIR:

«Bedre å dø stående enn å leve på knærne»

Fascinerende bok om motstandsnasjonalismen bak Jernteppet fra tysk forlag.

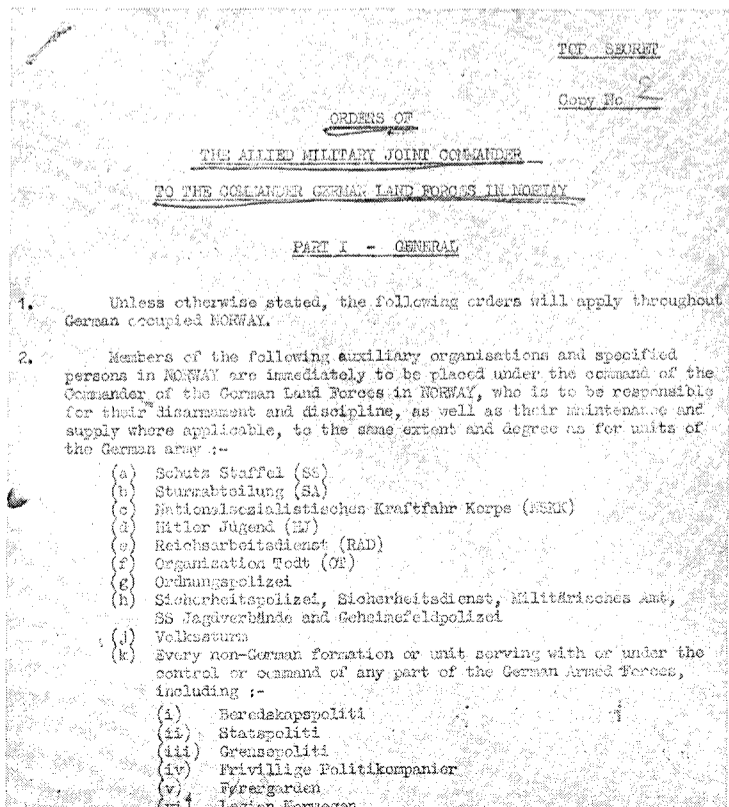
Når vestlige massemedia beretter om den anti-kommunistiske kamp i det Sovjet-underlagte Øst-Europa, begrenser de seg som regel til den aktivitet som intellektuelle og liberale kretser utfolder, anti-kommunistene i Øst synes for disse å være identisk med en håndfull sovjetiske forfattere, noen vrangvillige gammelmarxister i «DDR» og et par kapitalistvennlige økonomer i Tsjekko-Slovakia. Hvis så virkelig var tilfelle, var det sandelig ingen grunn til håp for en forandring av Øst-Europas slavestatus.

Vi som er så heldige å ha tilgang til andre kilder enn Vestens ensidige og kjedelige meningsmonopoler, vet jo at helt siden Europas nederlag i den annen verdenskrig, har opprørske massebevegelser i de forskjellige østeuropeiske stater gang på gang bedret Sovjetimperialismen de største vanskeligheter. Og disse massebevegelser har samtidig oppstått som nasjonalistisk organiserte og motiverte reisinger.

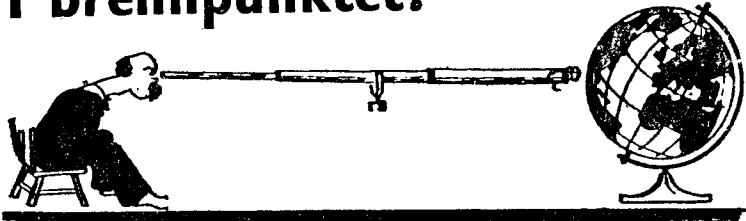

Stalin grunnla sovjetslaveriet

Wolfgang Strauss utgav for en tid siden boken «TROTZ ALLEM — WIR WERDEN SIEGEN» på et kjent vesttysk forlag, hvor han tar for seg denne etterkrigstidens — og samtidens — militante motstandskamp i Øst-Europa. Strauss har ikke bare kunnet bygge på den spredte og ikke altfor godt kjente litteratur omkring emnet, men har også etter at han i 1950, 18 år gammel, ble arrestert av det hemmelige politi i «DDR», som politisk fange i Ulbrichts og Sovjets konsentrasjonsleire gjennom 6 år,

I brennpunktet:

Nederlagsstemning hos sosialdemokratene

Oluf Palme ber om hjelp fra «kameratene» etter siste gallup-tall, som er enda dårligere enn Brattelis norske.

Den siste gallupundersøkelsen om den politiske situasjon i Norge har krav på en ganske spesiell oppmerksomhet fordi den må sees i sammenheng med en utvikling i samme retning også i andre sosialistisk styrte land, i første rekke da Sverige.

Den norske gallupundersøkelsen viste som kjent at det nå er et borgerlig flertall blant velgerne, og Arbeiderpartiet har dumpet ned til 42,6 prosent mot 46,5 prosent ved stortingsvalget i 1969.

Eftersom de siste undersøkelser i Sverige viser et liknende resultat, med 54 prosent tilslutning for de tre borgerlige opposisjonspartier, og det til høsten skal være valg på nasjonalfor-samling både i Sverige og i Norge, er det ikke rart at panikken sprer seg i den sosialistiske leir i Europa.

Nå er det jo alminnelig kjent at innviede kretser at det foregår et nært og intimt samarbeide mellom de sosialistiske partier i Europa, spesielt er samarbeidet merkbart mellom partiene i de nordiske land og partiene i Tyskland og Østerrike. Ja, så intimt er samarbeidet, at Arbeiderpartiet i Norge direkte lot seg engasjere i den siste tyske valgkamp til fordel for Willy Brandt og hans sosialistiske parti. Og utvilsomt med stort hell. I og med at Nobelkomitéens arbeiderpartifolk — med samt det bevisstløse høyremedlem — som det hevdes, etter pålegg fra de utenlandske «kamerater», gav Brandts tvilsomme østpolitikk den offisielle velsignelse ved å tildele Brandt fredsprisen, var hans valgseier så å si gitt.

Og det sosialistiske enfant terrible i Sverige, Olof Palme, kjent for sin syke antiamerikanisme og sitt grenseløse hykleri, var da heller ikke etter den siste meningsmåling i tvil om hvor han skulle søke hjelp.

For noen tid siden holdtes det som kjent et sosialistisk toppmøte i Paris, hvor også den krigerske Golda Meir opptrådte som «observatør»

— under sterk politibevoktning. Og etter hva vi nå hører fra vel orientert hold, meddelte den svenske statsminister under møtet «kameratene» at valgutsiktene ser usedvanlig dårlige ut for den svenske sosialregjering. Partiet kunne etter de siste meningsmålinger bare regne med ca. 40 prosent av stemmene (sammenlign tallet for det norske søsterparti) og selv med tillegg av kommunistenes 5 prosent ville man komme i ubehjelpelig mindretall.

Palme understreket sterkt hvilke farlige følger et nederlag i Sverige ville ha for alle de sosialistiske partier i Europa. Inntrykket av at den sosialistiske fremmarsj var så å si skjebnebestemt ville med et slag bli ødelagt. Han bad derfor alle sosialistiske partier om å yde det svenske parti all den hjelp de kunne, spesielt da ved å skaffe tilveie de utenrikspolitiske betingelser for et gunstig septembervalg for sosialistene. Dette ble også lovet, i første rekke gjennom besøk i Sverige av de mest prominente sosialister i Europa, bl.a. Willy Brandt, som vel også føler seg forpliktet til å takke for hjelpen fra den norske Nobelkomitéen.

Det forlyder også at en ledende sosialist som har nær kontakt med kommunistene — og dem er det jo når alt kommer til alt en del av — påtok seg å luften spørsmålet om hjelp for Palme også fra Sovjetsamveldet.

Det skal derfor bli interessant å følge utviklingen fremover mot det svenske valg i september, og for den saks skyld også det norske i oktober. For nederlag for Arbeiderpartiet og dets Bratteli er vel heller ikke noe utlandets sosialistiske partier gjerne ser. Og det synes jo å avtegne seg klart i gallupundersøkelsene her som i Sverige.

Og når forholdet nå engang er slik, så er det bedrøvelig for nasjonalt innstilte mennesker å notere seg at det faktisk ikke finnes noe brukbart alternativ på ikke-sosialistisk side til

PROGRESSIVT STATSBSØK

Resultatet av bundespresident Heinemanns statsbesøk i England for en tid siden var stor sett ikke annet enn uforbintlige talemåter samt en Heinemann-stiftelse på 15 millioner D-mark, som skulle finansiere en av de utallige pratmakerklubbene, hvor man i vitenskapsens navn angivelig «utforsker» en eller annen årsaksammenheng, mens man i virkeligheten praktiserer venstrestrekket ordskvalder, og deler ut æresdokortittel til stifteren, i dette tilfellet altså borgerpresident Heinemann. Hele besøket skilte seg med andre ord ikke nevneverdig fra lignende besøk ellers.

Nu ligger jo ikke verdien av slike besøk først og fremst i øyeblikkelig realiserbare overenskomster, men snarere i å pleie atmosfæren til gode forbindelser. Men på dette punkt er det mer enn tvilsomt om militærnektaren Heinemann imponerte engelskmennene med sin «stil». Under en praktfull parade, hvor enheter av den engelske kongsgarden marsjerte forbi med faner og standarter fra Hundreårskrigen mellom Frankrike og England, fra Syvårskrigen da England og Tyskland var forbundsfeller, fra kolonikrigene, fra Waterloo, Gibraltar og fra Krimkrigen, satte Heinemann opp et «forstenet ansikt».

Slike opplevelser må jo være en lidelse for folk av Heinemanns støpning, særlig var det nok med et visst ubehag han ikledt sin kjole tuslet forbi fronten til det oppstilte æreskompaniet, som stilte i tradisjonsuniformer fra Blüchers og Wellingtons dager. Men Heinemann hin progressive, skulle få flere sjokk.

Under den militære seremonien i London ble alle kommandoprop gitt på tysk! Og som toppen på det hele ble forbundskanslerens flagg heist opp ned foran det kongelige slott. Forbundsørnen (som er avbildet på flagget) så ut som et slaktet fjærkre der den gikk til værs med hodet ned, kommenterte den tyske National-Zeitung. Var det virkelig en tabbe, eller skulle det antyde noe om hva man synes om Bonn-republikkens nye, rødfargede utenrikspolitikk?

de lodne sosialdemokratiske partier, som så åpenbart fører de respektive folk dypere og dypere ut i løftepolitikens økonomiske avgrunn.

Politicus.

«Bedre å dø stående - -

(Forts. fra side 1)

ger)? Hvem har i Vesten mer enn et overfladisk kjennskap til den innflydelse nasjonalismen har i Ukrainas nye åndsliv og ungdomsliv?

Med et vell av detaljer, men samtidig oversiktlig, ruller Wolfgang Strauss opp for oss det drama som har foregått og foregår i verdenshistoriens største og verste kolonivælde. Og ikke bare avdekker han viktige forhold som vel for de fleste vil være helt ukjente, men han undersøker også de velkjente anti-kommunistiske revolusjoner «DDR» 1953, Ungarn 1956, Tsjekko-Slovakia 1968 — fra en fullstendig ny vinkel: **Det var ikke ønsket om å oppnå den vestlige liberalismes grunnfalske friheter, eller om å få ta del i den fete kapitalisme som fikk arbeidere, studenter og soldater til å gå på gaten mot overmakten.** Hoveddrivkraften, påviser Strauss, var i samtlige tilfelle nasjonalismen. Opprørerne ville finne en ny vei mellom kommunisme og kapitalisme, mellom diktatur og demokrati. De ville befris fra kommunismens tvang, men ikke istedet underordne seg demokratets tvang til forbruk og profitt. De ville en ny solidarisk folkestet, hvor ytrings- og åndsfrihet skulle tjene fellesskapet, hvor der i økonomien skulle herske likestilling mellom kapitalen, arbeiderne og ledelsen. Kommunistbyråkratiet og kapitaleiernes dominans over næringslivet ble funnet like forkastelig. Strauss dokumenterer og konkretiserer sine hypoteser, her er intet overlatt til demagogien.

De siste uroligheter som før jul ble rapportert fra Litauen er en ny bekreftelse på boken til Strauss: **Den kommunistiske overklasse blir stadig mer isolert fra folkemassene.** De asiatiske soldater Moskva-herrerne må sette inn mot de nasjonalrevolusjonære i satelittstatene kan i lengden ikke holde nede gjæringen i folkedypet.

Etter å ha lest Wolfgang Strauss' bok, forstår vi også bedre hvorfor de liberale maktthavere i Vest-Europa fortier den østeuropeiske motstandsnasjonalisme.

Denne har jo vist at den Nye Nasjonalisme samme hvor den oppstår, vil måtte kjempe en kompromissløs kamp mot begge de eksisterende verdenssystemer. Hvis dette tidnok blir klargjort også for de igrunnen nasjonalt motivererte massene i det liberale Vesten, kan titelen på Wolfgang Strauss' bok snart bli virkelighet:

«TROSS ALT — VI SKAL SEIRE!»

* Wolfgang Strauss: «Trotz allem — wir werden siegen» 176 s., med nasjonalitetskart. Lehmanns Verlag, München. Boken kan bestilles fra FOLK OG LANDS boktjeneste.

FORSVARSMINISTER JOHAN KLEPPE: IKKE STRIDSDYKTIG!

Gjennom et par opptredener i fjernsynet i forbindelse med ubåt-saken i Sognefjorden, har forsvarsminister Johan Kleppe demonstrert for all verden sin fullstendige mangel på kompetanse for den stilling han innehar. Ved å patte på sin pipe i tide og utide skal han kanskje forsøke å gi inntrykk av sindighet og ro, noe som så absolutt ikke har lyktes. I stedet har han kommet langt på vei til å latterliggjøre forsvaret og seg selv. Det siste er ikke så farlig, men det første er en langt mer alvorlig sak.

Man kan jo aldri vite om det ikke er det som er meningen med disse opptredenene. Enkelte politikere går jo ganske langt for å tekkes de forsvarsfiendtlige liberal-radikale termittene her i landet. Men siden Korvalds demokratiske førerkorps ikke akkurat kan karakteriseres som «kampdyktig», kan man vel dessverre bare anta at Kleppe får sitte i fred på sin taburet og røyke pipe lenge ennå.

Tor Hovbakken

IMOT FULL STEMMERETT

Sovjet har i et fremstøt overfor Folkerepublikken Tyskland og de tre vestmaktene avvist tanken om utvidet og full stemmerett for vestberlinerne i Forbunds-dagen. Vestberlinerne har helt sine Forbunds-dagen ble opprettet hatt begrenset stemmerett. De deltar i alle avstemninger, men deres stemmer teller ikke med ved lovgivning og valg av forbundskansler. Også i Forbunds-rådet er det innskrenkninger. Begrensningen av vestberlinerne stemmerett var et felles standpunkt for de fire seiersmaktene etter den andre verdenskrigen. Også for øst-berlinerne er det særregler i Folkekammeret i DDR.

I Polen blir det ikke lenger fortalt kapitalistiske eventyr, bare kommunistiske. De kapitalistiske kjenner man på at de begynner med «Det var engang . . .», mens de kommunistiske begynner «Det blir engang . . .».

(fra Farmand)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGERedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

I momsens kjølevann

Vi har så ofte her i bladet understreket at vår respekt for det som så vakkert kalles «folkets kårne», skjønt de jo i virkeligheten ikke er kåret av andre enn de små klikker av personer som dirigerer våre politiske partier, at denne respekt er lik null.

Men, vi synes nok uanstendigheten bør ha iallfall én grense. Og den synes vi nok er overskredet når Høyre med Platou i spissen står frem som anklagere når det gjelder den skatteutplyndring som nå er så åpenbar at selv fåreflokkene begynner å oppfatte det som foregår.

For det burde ikke være noen hemmelighet for noen at akkurat det som muliggjorde de siste omdreininger av skatteutpressingsskruen, innføringen av merverdiavgiften, skjedde under en borgelig regjering hvor Høyre spilte en ledende rolle. Og den utrettelige talsmann for de velsignelser som skulle følge i momsens spor var nettopp den samme Platou som nå er freidig nok til å angripe andre for det han selv har et vesentlig ansvar for.

Og dette vi her peker på er, som enhver kan kontrollere, ikke noen etterpåklokskap fra vår side. Vi pekte allerede dengang på det som holdt på å skje og vi understreket Platous og Høyres ansvar ved å kalle ham «Platou von Moms».

Vi forstår naturligvis godt at ikke bare Platou, men faktisk også den daværende finansminister Melvold, nå gjerne vil blande kortene og fraskrive seg ansvaret. Men det bør ikke lykkes for dem, ettersom FOLK OG LAND dengang, som så ofte både før og siden, traff spikeren på hodet og slo fast at det med denne «skattereform» bare dreiet seg om vanlig demokratisk svindel. Vi pekte på, at selvom man sukret skattepillen med dette at man skulle få erstatning gjennom redusert direkte skatt for den verdensrekord man satte med indirekte skatter gjennom momsens, så måtte det stå klart for enhver at dette bare var å kaste blå i øynene på folk. I løpet av kort tid ville våre skamløse politikere påny ha bragt også de direkte skatter opp på toppnivå igjen.

Det er dette som nå har skjedd i slik utstrekning at også mange velgere begynner å våkne, og det på et så uheldig tidspunkt som før årets stortingsvalg. Og det må vel da også være frykten for en forestående velgerne dom, som har gitt Platou og hans Høyre freidighet, for ikke å si frekkhet, nok til å gjøre seg til talsmenn nettopp for dem de har bedratt.

Istedenfor å kle seg i sekk og aske og si at de visse- lig har handlet ilde og at de ingen annen unnskyldning har enn dette at de brukte alle slags midler for å få presset oss inn i EF. Så ivrig var man at man gjennomførte den momsens som er en av EF's hjertesaker, endog før landene i EF gjorde det. Storbritannia har således ikke gjort det ennu, fordi man jo naturligvis der innser det som Platou later som han ikke innser fremdeles, at med denne momsens følger det også ustanselig prisøkning og inflasjon.

Men naturligvis er momseplyndringen også ytterst kjærkommen for disse politiske ødere av andre folks penger. De må jo la milliardene rulle for å kunne drive sitt evige oppkjøp av stemmer gjennom en fullstendig uansvarlig løftepolitikk og velferdssvindel. Og det har Høyre og

Clausewitz på norsk

Carl von Clausewitz: «Om krigen».
Gyldendals Studiefakler.
Redigert og med forord av Jens A. Christophersen.

Det er en aldri så liten begivenhet at denne boken, en klassiker i flere sammenheng, nå er kommet på norsk 140 år etter at den først ble utgitt i Tyskland. Nå er denne norske utgaven tildels meget forkortet. Man har kuttet ut en hel del militærtetnisk detaljstoff, og det som er igjen er av den karakter at det nødvendigvis ikke bare behøver å gjelde som teori for de rent militære konfrontasjoner. Det kan like mye overføres på det mer vanlige politiske plan, på konfrontasjoner mellom partier og andre politiske grupperinger som det moderne samfunn er så altfor rikt på.

Her finner man kanskje hensikten med utgivelsen av denne boken. Nå er «militarisme» ikke så populært i våre dager, og man skulle tro at en bok som «Om krigen», som med en viss rett kan kalles en militaristisk bibel, og som i tillegg er skrevet av en prøyssisk general, er en bok som man i våre dager burde forbigå i taushet og så absolutt ikke burde stille under debatt.

Men Clausewitz er ikke noen vanlig «militarist». Noen av tidens guder, som Lenin og Mao, har åpenlyst adoptert Clausewitz' teorier om krigen som en del av politikken, og brukt disse som inspirasjon (og legitimasjon?) for sine egne doktriner om politisk maktanvendelse under «proletariatets diktatur». Dette skulle da være nok til å gjøre Clausewitz «salongfåhig» i deres drabanters øyne.

«Om krigen» er i høyeste grad

de andre borgelige partier også vært med på i samme utstrekning som Arbeiderpartiet. Idag roser partiet seg riktignok av at det for noen måneder siden, da det ikke lenger var i regjeringsposisjon, fikk presset ut av Korvaldregjeringen noen ørsmå forbedringer. Men denne svindel bør ikke gå i folk. Det var nemlig den borgerlige regjering som etter at momsens var innført laget et rekordbudsjett hvis efterdønninger vi fremdeles sliter med.

Og kjenner vi Høyre og de andre politiske partier rett, så svinder nok bekymringene over det skattepress, som i dansketiden ville ha fremkalt opprør og mord på futene, straks stortingsvalget er over. Så bærer det nok løs med ny halseløs sløsing med offentlige midler — man har jo faktisk allerede bebudet at den utviklingshjelp som rettelig i vår situasjon burde vært en utviklingshjelp, innen noen få år skal bringes opp i over en milliard kroner!

Hva skal man egentlig gjøre med slike folk for å få gjort dem forståelig at grensen er nådd?

Forbundets årsmøte på nytt sted

Holdes fredag 6. april

Det er nå bestemt at årsmøtet i Forbundet for Sosial Oppreisning skal holdes fredag 6. april kl. 18, og det blir denne gang et nytt møtested. Dels skyldes dette at det var vanskeligheter med å få leiet lokale på det vanlige sted både fredager og lørdager, og dels at mange gjerne vil se de lokalite-

ter Institutt for Samtidshistorie disponerer i **Tostrupsgt. 29 III**. Man har derfor fått en avtale med Instituttet om leie av lokalene i Tostrupgt. for avholdelse av årsmøtet.

Vi ber interesserte allerede nå å merke seg tid og sted.

Om å bekjempe kommunismen

En leser av det amerikanske NS-bladet «White Power» sendte inn følgende brev til redaksjonen:

«Jeg er medlem av en patriotisk organisasjon som har bekjempet kommunismen siden dere bare var smågutter. Oppriktig talt, tror dere virkelig at vi ute på den militante høyrefløy noensinne kommer til å støtte dere sosialister? Ikke vær dumme.»

K. T., Marietta

Leseren fikk følgende svar, som også kan være verd et studium for mange av våre hjemlige «antikommunistiske» kjempere av forskjellige avskygninger:

«En god idé. La oss slutte med dumheter og særlig med den oppfatning at organisasjoner og enkeltpersoner fortjener honnør bare fordi de i lang tid har forsøkt å gjennomføre noe uten det aller minste resultat.

Det eneste de virkelig har

et politisk verk og kan brukes av enhver politisk retning som ikke har kastret seg av luttert demokrati. Og Gyldendal har da tydeligvis funnet ut at den ville passe godt inn blant den politiske litteratur de gir ut, og som tydeligvis skal være til åndelig hjelp for venstrepakket her i landet.

Men Clausewitz er heldigvis ikke av dem man uten videre kan plassere i en ideologisk bås. Hans tanker kan like så vel brukes av oss unge nasjonalister. Ja, for oss som ikke er for godt vant med teoretisk politisk litteratur, er denne boken ganske vesentlig fordi Clausewitz' beskrivelser, analyser, definisjoner og konklusjoner så lett kan overføres på vår situasjon og våre problemer.

Det må dog tilføyes at «Om krigen» ikke er en bok man kan lese på sengekanten. Den fordrer endel tankevirksomhet fra leserens side, og fullt utbytte av den får man ikke etter én gangs gjennomlesning. Men den er en bok som vil passe utmerket for behandling i en studiesirkel, og det vil være å ønske at en eller annen utarbeider et studieopplegg for den ut fra nynasjonalistiske forutsetninger. Det ville styrke dens bruksverdi ganske betraktelig.

E.

bevist, er deres egen udugelighet, slik Adolf Hitler meget riktig påpeker i Mein Kampf.

De erklærer at de har «bekjempet kommunismen» og det kan tyde på en forfeilet oppfatning av selve naturen i den kamp vi fører. «Kommunismen», som i virkeligheten ikke eksisterer utenfor noen få uleste, jødiske teorier, er ikke for noen fare å regne sammenlignet med det uhyrlige forhold som bevirker at den oppstår: nemlig den internasjonale kapitalisme.

Det vi kaller kommunisme er egentlig bare kapitalismen i sin endelige og befestede form; der storfinansen overtar og selv blir den regjering den så lenge har manipulert. Dette er forklaringen på hvorfor Wall Street-bankene og andre stiftelser har finansiert den såkalte marxismen helt siden Lenins og Trotskys dager og frem til vår tids nye venstre.

Ellers står det den «militante høyrefløy» fritt å avgjøre hvem den vil støtte. Nasjonalsosialismen bryr seg ikke om hva de enkelte høyre- og venstreekstremister for øvrig er opptatt av. De ariske folkenes bevegelse kommer aldri til å engasjere seg på det helt lokale plan i et eller annet hjørne av den lekegrunden, som vår rases fiender har satt opp. Bevegelsen er høyt hevet over denslags, og alle høytstående hvite mennesker, som strømmer til dens faner fra de tidligere samfunns-«klassene», har da også klart erkjent dette.»

RIKSPARTIET STØRST

Det er mye som tyder på at man i Sverige har vært nødt til å begynne å ta Nordiska Rikspartiet på alvor. Partilederen, Oredsson, har flere ganger blitt intervjuet i svensk TV, og Sveriges største skoleavis tok inn en lengre artikkel av ham. Men så kan da også «Dagens Nyheter» slå fast, at Nordiska Rikspartiet, uten tvil er Sveriges største nasjonale parti.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Spionasje

Merkelig nok straffer man spioner fremdeles, men det ser ut til at man rent moralsk ikke lenger lar seg skake av denne form for landsforræderi. Etter en relativt moderat straff, slipper man ut og kan nyte livet som pensjonist. Spioner med litt tæl slipper til i TV, eller utgir bok. På den måten kan en Selmer Nilsen eller en Wennerström drive litt reklame for «yrket» og sine gamle oppdragsgivere. Skjønt hvem trenger reklame? Det har neppe vært særlig vanskelig å verve Sovjet-spioner blant de røde «heltenene» fra 1945. Vi skal repetere noen av de største etterkrigs-sakene:

Den første store spionopprulling skjedd i 1953. Det var da den russiske etterretningsoffiseren Pavlov flyktet til Norge. Etter at Pavlov var blitt forhørt av politiet, ble 7 nordmenn arrestert i Finnmark, mistenkt for spionasje.

Så var det «krigshelten» og morderen «Osvald» sin tur. Han ble tatt i begynnelsen av 1954. Han hadde arbeidet for Sovjet i mange år og fikk 8 års fengsel. En ser sjant i «Tysklandsbrigaden» ble arrestert samtidig og fikk 3 år.

Selve sikkerhetskapteinen på Rygge var neste mann ut. Rett før jul i 1964 meldte han seg selv til sikkerhetspolitiet. Han var antagelig ikke «krigshelt», for han fikk 10 år. Også han hadde arbeidet for Sovjetunionen. Så rullet man opp Bakfjordsaken i 1967. Her ble fem mann arrestert og fire dømt for spionasje til fordel for Sovjet.

I 1970 ble en russisk maskingeniør arrestert etter å ha forsøkt å verve spioner i Norge. Han ble utvist.

Fellesnevneren for alle disse sakene er: Sovjet. En annen ting de burde ha hatt felles er en kule! Er det ikke noe som heter almenpreventive hensyn?

DET SPIRER!

Utdrag av en samtale FOLK OG LAND hadde med to 16 år gamle medlemmer av Nordisk Ungdomsfront.

F.&L.: «Hvordan kom dere egentlig i kontakt med den nasjonale fløy?»

— «Den første kontakt vi hadde var gjennom en onkel som tidligere har vært medlem av Nasjonal Samling.»

F.&L.: Hadde interessen vært der lenge da?»

— «Interessen har vært der så lenge vi i det hele tatt har hatt interesse for politikk, men vi ante ikke at det eksisterte et nasjonalt alternativ her i Norge i dag.»

F.&L.: Var det nasjonalismen i form av nasjonalsosialisme som vekket interessen, eller var det andre former for nasjonalisme som virket og eventuelt virker mer tiltrekkende?»

— «Vi må nok si at vi foretrekker den tradisjonelle Nasjonalsosialismen, men selvsagt må den gis en tidsmessig utforming.»

F.&L.: «Hva sier deres foreldre til dette?»

— «Vi har begge foreldre som er ganske nasjonale i innstillingen, men de sverger på at «nazismen» har de intet til overs for! Men hvis vi tar for oss spesielle ting ved nasjonalsosialismen, så er de nesten alltid enige med oss!»

F.&L.: «Har dere møtt motstand blant jevnaldrende kamerater?»

— «Ja, vi har nok møtt endel motstand, men det har hovedsakelig vært fra kamerater med kommunistiske foreldre. Det virker som om

de bare jatter med uten å mene så mye med det selv. Ellers er det argument vi gjerne møter hos motparten det at alle raser er like!»

F.&L.: «Er det vanskelig å få kameratene interesserte i nasjonalismen?»

— «Det er ikke vanskelig å få dem interesserte i nasjonalismen, men de er alltid litt redde for å bli medlemmer av en slik «ukjent og merkelig forening», som de sier.»

F.&L.: «Hvilke aktiviteter mener dere at en nasjonal ungdomsorganisasjon bør ta opp?»

— «Bortsett fra møter og politisk virksomhet med henblikk på å «omvende» annen ungdom o.l. — så ville det være fint med overnattingsturer og en og annen fest.»

F.&L.: «Hva mener dere om en avis som FOLK OG LAND?»

— «Det er en fin liten avis. Den fører en skarp penn og fortjener å bli bedre kjent. Sett med våre øyne er det vanskelig å finne noe å kritisere. Vi håper på mer nasjonalsosialistisk stoff og flere angrep på det som for oss er opium for folket!»

Den som uforferdet trosser faren er ennu ingen helt. Hvis så var tilfelle, ville den dumdristige roveren også være en helt. Typisk for heltemotets vesen er å sette livet inn for noe som står høyere enn det personlige jaget.

(Konstantin Hierl)

Kölnische Rundschau bringer denne tegningen som bladet mener er karakteristisk for dagens situasjon.

U-hjelp svindelen fortsetter!

— Guttorm Hansen: «Feil å være i takt med folkemeningen i denne saken.»

Stortinget er enig med seg selv. Vi andre er for dumme til å ha noe å si. Det er det inntrykket man sitter igjen med etter å ha fulgt med i Stortingets u-hjelps debatt. En av våre «folkevalgte», Tor Oftedal, sa: «Folk flest oppfatter u-hjelp som en julenisse-virksomhet. . .»

Slik oppfatter altså Løvebakkens småkonger «folk flest». Vi trenger mer informasjon slik at vi også lærer å elske u-hjelp «sløseriet». I totalitære stater kaller man slikt propaganda og indoktrinering, men i det demokratiske Norge heter det opplysning. Det er «opplysning» som foregår på folkeskolene når man lærer at alle barn er like, og når man lærer om FN, om UNESCO og ser billedbånd fra skolekringkastingen som viser nøden hos brune og gule i andre og fremmede land. Ingen motforestillinger tillates. Blir det diskusjon vil denne kun dreie seg om hvordan vi skal få gitt mer hjelp. Hjelp til å begå selvmord.

U-hjelpen ødelegger vår mulighet til eksistens. Det er ikke i et slikt spørsmål forsvarlig å bygge en fremtidig politikk på sentimentalitet. Våre politikere vet at vi gjerne hjelper mennesker i nød. Dette spiller de hensynsløst på, samtidig som de beroliger sin frynsete samvittighet med å hevde at det trygger Norges eksistens. Et hvert barn som har blitt tilstått retten til å tenke selvstendig vil kunne se hva slags vrøvl vi her får servert. Våre stortingsmenn hevder at u-hjelp minsker den «sosiale spenningen». Man tror altså at man skal klare å jevne ut kløften mellom de rike og de fattige verdensdeler. Har de da mistet all sans for proposjoner?

Befolkningsvekstens grelle kontrast til matvareman-gelen gjør at vårt eneste håp om ikke å sulte selv ligger i det forferdelige at en hel del mennesker i det vi kaller u-land, må sulte ihjel. Hvis vi derimot driver en stadig mer effektiv u-hjelp, fjerner sykdommer, tilfører primærproteiner og lærer u-landenes befolkning å bruke sine ressurser, da vil befolknings-tilveksten fullstendig kvele alle håp om at vi skal kunne klare å brøføre våre egne her i Norge.

Dommedagsprofetier? Det kan nok virke slik, for det å overføre nøden til vårt eget land virker fjernt og u- virkelig. Men vi må huske at verdens matproduksjon er

svært begrenset og at denne planet tross alt er svært liten. En eller annen gang må også vi få merke at vi bor på en planet hvor 30 millioner — tredve millioner — sulter ihjel hvert år. Da kan vi takke våre lite realistiske stortingsmenn for at de var så flinke til å «opplyse» oss.

Det er trolig at «folk flest» har innsett dette, samtidig som de har sett seg lei på at Stortinget bevilger penger ut av landet, mens mye av nøden er å finne i vårt eget land. Ihvertfall er det et ubestridelig faktum at kun 7 prosent av det norske folk ønsker å gir mer til u-hjelp, mens hele 61 prosent synes at vi gir for meget! Må vi da finne oss i at treskallene i «den siste hviles sal» går over våre hoder og bevilger mer? Kan folkevalgte politikere virkelig uttale at det er «feil å være i takt med folkemeningen»? I såfall bør alle som ikke allerede har gjort det, si takk for følget til dette sinnssyke system!

ANBEFALLNING

I egenskap av NORDISKA RIKSPARTIET's ansvarige ledere anbefaller jeg Nordiska Rikspartiets unga medlemmer att jämsides med medlemsskapet i Nordiska Rikspartiet söka medlemskap i det i januari 1973 grundade NORDISK UNGDOMSFRONT

adresse: Nordisk Ungdomsfront, Postboks 78, Grorudhagen, Oslo 9 — Norge. Nordisk Ungdomsfront anger en klar nationalsosialistisk linje och är ett klart komplement till Nordiska Rikspartiet.

MED NORDISK UNGDOMSFRONT OCH NORDISKA RIKSPARTIET FÖR ETT NORDISKT RIKE!

Strängnäs den 30 januari 1973

Göran Assar Oredsson
Nordiska Rikspartiets ledare

TÅREGASS MOT «DIKTATOREN»

I forrige nummer var vi inne på den anti-nazistiske filmen «Diktatoren» som var satt opp på ny i Oslo. Nå viser det seg at det er fler enn oss som kan styre sin begeistring for denne filmen. Under en sen lørdagsforestilling smalt en tåregass-granat utenfor kinoen. Gassen drev inn i lokalet og lyset måtte tennes, og endel av publikumet måtte forlate sine plasser. «Synderne» fant man ikke.

MELDING

til alle K-Grupper i Oslo og Akershus:
«Bjørnen er hvit»

ALEXANDER LANGE:

Sverre Hartmanns søkelys på 1940

II

Vi fortsetter utdraget fra Sverre Hartmanns bok «Søkelys på 1940»:

Spørsmålet var nå hvilke tiltak eller forholdsregler Rådet ville gå med på. Og en særlig alvorlig sak var det etter fylkesmannens mening at Administrasjonsrådet hadde måttet følge de tyske myndigheters påbud om avvikling av all norsk militær- virksomhet (om oppløsning av forsvaret i alle deler) innen utgangen av september. Det var særlig alvorlig for Nord-Norge.

Det var derfor ønskelig at Rådet tok opp spørsmålet om å få samtykke av tyskerne til å gjenopprette norske hæravdelinger som kunne danne kjernen i eventuelle vernetropper for Nord-Norge ved siden av eller til avløsning av tyske tropper. Etter fylkesmannens mening gikk de norske interesser i den foreliggende situasjon først og fremst ut på å beskytte landet mot angrep fra øst, selv om man da måtte samarbeide militært med tyskerne, heter det i Administrasjonsrådets referatprotokoll.

Major Lindbäck-Larsen supplerte fylkesmannens redegjørelse bl.a. ved å belyse de organisatoriske og militærtekniske sider av saken og avsluttet sitt innlegg med å fastslå at det var av stor betydning å få anledning til å ha norsk, militær beskyttelse av landsdelen ved siden av den tyske.

La det med det samme være tilføyet at referatet fra møtet ble skrevet av en meget skolert mann. Det var nåværende byråsjef Kaare Salvesen i Sosialdepartementet. Gjennom politimester Kr. Welhaven hadde Administrasjonsrådets formann

eller kontorsjef fått rede på at sekretær Salvesen var interessert i arbeid innen kontoret. Han fikk i oppdrag å referere forhandlingene under fylkesmannsmøtet i mai, og gikk siden rett inn i jobben som sekretær for møtene, til oppløsningen av Administrasjonsrådet den 25. september. Det er derfor ingen grunn til å betvile at det foreligger et objektivt re-

ferat skrevet under møtet. Og det er da blitt bekreftet av byråsjef Salvesen.

Gunnar Jahns dagbok er her av stor interesse som en samtidig kilde til kontroll av referatet i møteprotokollen. Jahn skriver:

«I rådet møtte fylkesmann Gabrielsen og major X. De var begge opptatt med Russ-
(Forts. side 7)

HALLGEIR HORDE:

Den tyske soldatkalender 1973

ET MONUMENT I BOKFORM

For 21. år på rad foreligger Deutsches Soldatenjahrbuch, et fremragende bokverk, som turde være altfor lite kjent her i landet. Årets utgave er sterkt forøket (over 400 sider) og inneholder et veld av artikler om alle mulige «soldatiske» emner, samt utallige illustrasjoner i svart/hvitt, fargeplansjer, dikt, fortellinger, oversikter, biografier og meget annet.

Efter innledningen, som denne gang er skrevet av fhv. generaloberst i Waffen-SS, Paul Hauser, følger den tradisjonelle kalenderdelen, hvor det for hver dag er nevnt historiske og militære begivenheter, som ligger 5, 10, og 15 år osv. tilbake i tiden.

I en fyldig artikkel redegjør artillerigeneral W. Pickert om slaget ved Stalingrad. Han gir oss et tverrsnitt av den enorme litteraturmengden som er skrevet om dette tema, samtidig som han forsøker å luke vekk feilaktige fremstillinger, bevisste forvrengninger, legender og direkte ondsinnet propaganda. Hans konklusjon avviker i mangt og meget fra det som tidligere er offentliggjort.

Et annet oppslag, som handler om Europas sikkerhet, sammenligner bl.a. det militære styrkeforhold mellom NATO og Warszawa-pakten. Her får vi vite at Sovjets overlegenhet overfor Norge, som

hverken vil vite av atomvåpen eller allierte tropper på sin jord, er 5:1 når det gjelder sjøstridskrefter, 4:1 hva marktropper angår, 6:1 på området artilleri og hele 15:1 når det er snakk om panserstyrker.

Videre finner vi i årets DSJB en oversikt over hvordan jernkorset av 1939 fordeler seg på de forskjellige våpengrener og tjenestegrader i de 4776 tilfeller det ble utdelt* under siste krig.

Vi kan lese om Landsknektenes «fat», Georg von Frundsberg, om øverstbefalende for den tyske hær, GFM Brauchitsch, om ridesporten i dagens Bundeswehr og om det tyske kavalleriets innsatser under den Annen Verdenskrig, som vel var siste gang beredne tropper ble brukt i moderne krig. Videre stoff om tyske garnisonsbyer og deres våpenskjold, berømte regimentsfaner, og en interessant artikkel om jagerflyver-esset Kurt Ebener, som skjøt ned 33 fiendtlige fly bare over Stalingrads inferno.

Et kulturhistorisk innslag om Nikolaus Copernicus gjør definitivt opp med polakkenes forsøk på å gjøre denne fremragende tyske astronom til sin landsmann. Slagberetninger mangler heller ikke: vi får følge Rommels Afrikakorps under kampene i Tunis i 1942, og bli delaktig i 1. Gebirgs-Divisjons fremrykning på østfronten sommeren 1941.

Den tyske soldathåndboken gir en presentasjon av tysk «Soldaten-tum» og militærtradisjon på sitt aller beste. For alle som er generelt interessert i området «militaria», er den nesten uunnværlig. Ønsker man personlig kontakt, kan sikkert de flere hundre adresser til veteran-klubber og -foreninger være til nytte. Dessuten rommer boken en mengde forlagsannonser etc., som gir verdifulle tips om hva som kan leveres av bøker og samlerobjekter.

Boken kan uten videre anbefales selv for dem som ikke er altfor stive i tysk, da alle artikler og stoff for øvrig er skrevet på et lettfattelig sprog.

Boken kan leveres fra vår bok-tjenesten, og prisen er kr. 52,—.

UNIFORMEN

AV VERA OREDSSON

Fra det svenske bladet «Nordisk Kamp» henter vi følgende bekjennelse til uniformen som et symbol på menneskelig forpliktelse overfor et ideal. Artikkelen er skrevet av sekretæren i Nordiska Rikspartiet. Av plasshensyn har vi vært nødt til å forkorte den noe.

Der lå den, min første uniform, under juletreet. På barns vis prøvde jeg den med det samme. Ivrig knappet jeg de hvite knappene med bokstavene JM-BDM på den hvite bomullsblusen og knappet derefter på den svarte ullkjolen. Den brune, korte jakken kjentes myk. På det venstre ermet satt et triangel påbrodert BERLIN-OST i hvitt. Under satt et svart hakekors på hvit og rød bunn. Året 1937 nærmet seg sin slutt og i 1938 skulle jeg innskriveres i Hitlerjungs pikegruppe. Jeg var stolt over denne milepæl, 10 år gammel, også skulle man tilhøre «Jungmädel» i ortsgruppen THORN. (At det nettopp ble Thorn, var et pussig sammentreff, da min nasjonalsosialistiske løpebane i Tyskland også skulle slutte i Thorn, som ligger i den såkalte korridoren.) Hvert distrikt fikk navn etter en begivenhet i tysk historie. Jeg kan huske navn som Verdun, Sedan og mange andre.

Sommerdrakt for Bund deutscher Mädels.

Gledens uniform

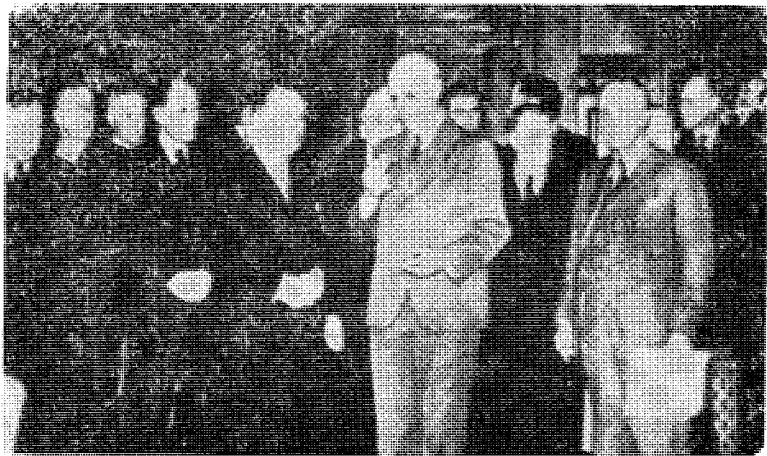
Min første uniform kaller jeg for gledens uniform. I den sto jeg og jublet mot Mussolini og Hitler under Il Duces besøk i Berlin, og da Hitler vendte tilbake fra Italia.

Den skjønneste opplevelsen hadde jeg i mai 1938. Hele Olympia Stadion i Berlin var full av glade, friske ungdommer. Solen skinte og vimplene blafret i den milde vinden. Det var et vidunderlig syn. Og som kronen på verket ble ordet «Grossdeutschland» dannet rundt stadion fordi vi med våre brune jakker var plassert etter en bestemt nummeror-

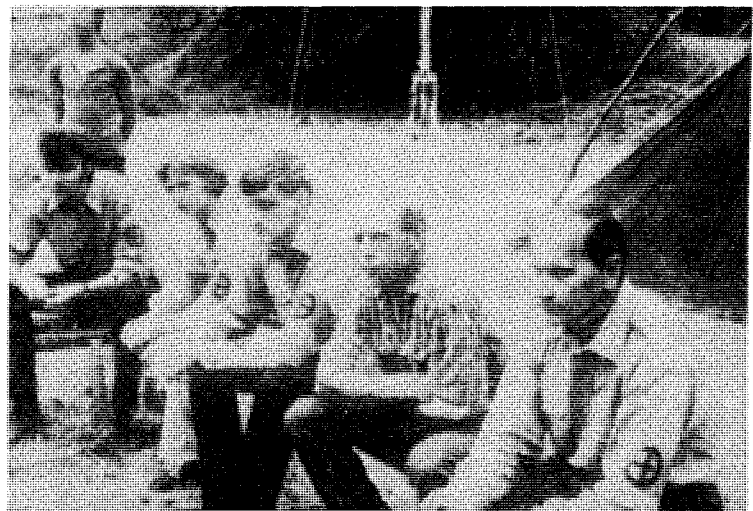
den. Det var feltet innenfor de hvite blusene som dannet bokstavene.

Nu og da får vel leseren et glimt av disse bildene i en eller annen dokumentarfilm, som skal skildre den «forførdelige nazitiden». Jeg kan forsikre at jeg ikke følte den minste skyld, men tvert imot en vemodig glede og en umåtelig stolthet! Følelsen av at JEG VAR MED DER. ! Denne glede, denne jubel og takknemlighet overfor vår inntredende Führer var så ekte, så naturlig. Hverken hysteri eller oppisket av noen propagandamakere. Hit-

(Forts. side 8)

Administrasjonsrådet var de første virkelige kollaboratører i det okkuperte Norge. Tyskerne styrket da også Quislings første regjering fordi han ikke ville samarbeide slik Administrasjonsrådet var villig til.

Nordiska Rikspartiets uniformer av idag med solkorset.

(forts. fra side 1)

i krigshistorisk avdeling og ble tillatt å ta utdrag. Jeg føler meg også forpliktet til å si at jeg tviler på at oberst Muthe-Kaas hadde tilegnet seg disse dokumenter da han syv ganger (8. til 18. desember) skrev at han var «norsk og alliert jurisdiksjonssjef i min landsdel» eller ord med den betydning. Ellers ville han neppe ha skrevet som han gjorde. Det samme gjelder sorenskriver Harald Sund (25.1.73).

Disse originaldokumenter definerer ikke bare den legale og militære situasjon i Nord-Norge i 1945. De har også fundamental betydning for spørsmålet om suvereniteten i hele Norge i 1940—1945.

★

Først og fremst ble de «top secret»-stemplede ordrer til general Böhme utstedt på engelsk av «Allied Military Commander» (general Thorne), ikke av the Royal Norwegian Government i Exile, eller av noen norsk militær eller sivil befullmektiget.

Paragraf 1 sier «Unless otherwise stated, the following orders will apply throughout German occupied Norway» (Hvis ikke annerledes bestemt, vil etterfølgende ordrer gjelde i hele det tyskokkuperte Norge). Noe «ingenmannsland», slik som deler av Nord-Norge, som ikke straks ble okkupert av de allierte og ble befriet av nordmenn slike som Munthe-Kaas og hans «polititropper» fra Sverige, kom ikke under norsk jurisdiksjon. Den originale allierte ordre gjaldt, som den sier «throughout!»

Paragraf 2 vil overraske de fleste nordmenn idag som den gjorde det i 1945. Den sier: «Members of the following auxiliary organisations and specified persons in Norway are immediately to be placed under the command of the German Land Forces Norway (Böhme), who is responsible for their disarmament and discipline -» (Medlemmer av følgende hjelpeorganisasjoner og spesifiserte personer i Norge skal øyeblikkelig stilles under kommando av de tyske landstyrker Norge (Böhme), som er ansvarlig for deres avvæpning og disiplin -»).

Disse medlemmer er regnet opp i underavsnitt (K) som «Beredskapspoliti, Statspoliti, Grensepoliti, frivillige politikompanier, Førergarden, Legion Norwegen, SS Vaktbataljoner, SS Pansergrenader-regiment Norwegen, SS Skijegerbataljon Norwegen, Germanske SS-Norge, fast ansatte medlemmer av (NS) Hirten og slike andre personer og organisasjonsenheter som the

Joint Commander may at any time specify for this purpose». (Som the Joint Commander til enhver tid måtte regne opp i denne forbindelse).

Det vil si at general Böhme opptrådte som alliert representant under befrielsen vis à vis Nasjonal Samling og andre «kollaboratører».

Det følger av dette at Hjemmefronten og Milorg, også opptrådte som allierte representanter, under tyske auspisier, da de arresterte medlemmer av NS og beslektede organisasjoner.

Arrestasjonene ble ikke foretatt i kraft av norsk suverenitet skjønt det visse- lig så slik ut for meg i løpet av mai 1945 og for majoriteten av nordmenn.

★

Part II, paragraf 7, sier: «Pending the establishment of the Allied Headquarters in Oslo, Allied orders will be issued to the Commander of the German Land Forces in Norway through the advance representative of the Military Joint Commander» (I påvente av opprettelsen av det allierte hovedkvarter i Oslo vil de allierte ordrer til sjefen for de tyske landstyrker i Norge bli utstedt av den foreløpig utsendte representant for the Military Joint Commander»).

Det var derfor intet legalt interregnum mellom 8. mai og Sir Andrews ankomst i Oslo 13. De allierte var i legal og faktisk kontroll alle disse dager gjennom den person som representerte the Military Joint Commander på stedet (brigadier R. Hilton), som ankom til Fornebu flyplass kl. 16.00 8. mai.

Denne tingenes tilstand er klarlagt i Thorne-rapporten. Han sier: «There was singularly little precision about the start of the Liberation in Norway. The British Prime Minister's speech on the night of 6/7 May was taken, in the absence of any other instruction or countermanding order, as the Signal on which Milorg. should act in its preventative role. Special Force Headquarters — did not send out any definitive orders. The Joint Military Commander could send nothing definite until General Boehme had replied appropriately to the wireless message — — On May 8 wireless acceptance of Allied Land Force Norway's requirements was signalled —» (Det var uvanlig liten presisjon under starten av befrielsen i Norge. Den britiske premierministers tale natten mellom 6. og 7. mai ble da det ikke kom andre

instrukser eller kontraordrer, tatt som det signal etter hvilket Milorg. skulle handle i sin sikringsrolle. Special Force Headquarters — sendte ikke ut noen definitive ordrer. The Joint Military Commander kunne ikke sende ut noe definitivt før general Böhme hadde svart behørig på det trådløse budskap — — 8. mai ble trådløs godtagelse av Allied Land Force Norway's vilkår signalisert.)

De forholdsregler som ble truffet i Norge før ankomsten av Sir Andrew var tydeligvis satt isving ved Churchills erklæring, og Milorg handlet som underordnede av the Joint Military Commander og hans representant — med general Böhme som «ansvarlig for deres (NS) avvæpning og disiplin.»

Milorg gjorde faktisk en god jobb. Sir Andrew tilføyer: «Milorg-enheter utførte den aksjon som de hadde trent for så lenge — arresterte og fjernet alle quislinger, åpnet konsentrasjonsleirene, erstattet jøssingene med quislinger, og sikret utøvelsen av norsk myndighet.»

Legg merke til det omhyggelig valgte ord «authority» (myndighet). Sir Andrew sier ikke «suverenitet» eller «jurisdiksjon».

Han fortsetter: «Efterhvert begynte de allierte tropper å ankomme, de ble befrikket for enhver oppgave i den sammenheng (NS) og kunne konsentrere alle sine anstrengelser om sin hovedoppgave med avvæpning av Wehrmacht.»

★

Sir Andrews legale overhøyhet er spesifisert i Part V, paragraf 26 av «Orders». Slik: The German Commander Land Forces is to ensure that no death sentences awarded in any Military, Civil or Special Court is carried out until it has been referred to and approved by

the Joint Allied Commander» (Den tyske øverstkommanderende for landtroppene skal sørge for at ingen dødsdommer avsagt av noen militær, sivil eller særdomstol blir effektivt før de er forelagt og godkjent av the Joint Allied Commander.)

Dette klarlegger definitivt hvor ansvaret for henrettelsen av 4 østerrikske underoffiserer som tyskerne i Nord-Norge foretok 10. mai 1945.

Som jeg skrev 14. desember: «Det endelige ansvar bar Washington — det øyeblikkelige ansvar bar London.» Jurisdiksjonen 10. mai var alliert (Thornes) med erobrerens rett, ikke norsk.

Erobringens mekanikk er det verd å merke seg for historieskrivningen. Thorne sier: «Hiltongruppen ankom til Fornebu kl. 1600 den 8. mai, konfererte på Hotel Bristol kl. 1730 med Hjemmefronten og Wehrmacht-offiserer, bilte til Lillehammer med ankomst kl. 1930 og fremla formelt ordrene kl. 2200.»

9., 10. og 11. mai fløy the First Airborne Division, innbefattet Special Air Services (SAS) Brigade og et norsk fallskjermkompani, inn.

11. mai «gikk Allied Joint Commanders, kronprins Olav og 5 norske ministre ombord i Rosyth (Skotland) og ankom til Oslo 13. mai på HMS Devonshire, 2 minelegere og 4 destroyere av hvilke en var Arendal (norsk). Så: «Den norske brigade fra Skotland var blitt fordelt i Nord-Norge, hvor kommandøren over den allierte søne var blitt betrodde den norske distriktskommandør.» Den gikk iland i Tromsø 26. mai. Påny noterer vi at norske styrker ble «allotted» og «entrusted» av de allierte og var underordnede.

Selv i de avfolkede nordlige landsdeler klarte ikke nordmennene å hevde sin delegerte myndighet.

Sir Andrew sier: «Sovjet-

bekymring på grunn av mangel på alliert kontroll med de tyske styrker ble klart uttrykt i den russiske presse. En gruppe russiske offiserer ankom uventet luftveien til Tromsø for å undersøke situasjonen — — For å dempe bekymringene fra Sovjet og fra alliert hold, sendte the (britiske) Rear Admiral Norway straks en krysser til Tromsø for å forbli der i påvente av ankomsten av britiske tropper for å forsterke den norske garnison.»

★

Det var ikke før 7. juni 1945 at norsk suverenitet og jurisdiksjon i hoveddelen av Norge ble levert over igjen til the Royal Norwegian Government in Exile — og da bare delvis.

Som Sir Andrew fortalte N. M. Udgaard: «Valget for Norge stod mellom allierte tropper under alliert kommando eller tyske tropper under tysk kommando — det var alternativene — — Jeg bestemte meg for å drive det hele som et «enmanns show!» (Aftenposten 2. mai 1970 og sitert av meg 14. desember 1972.)

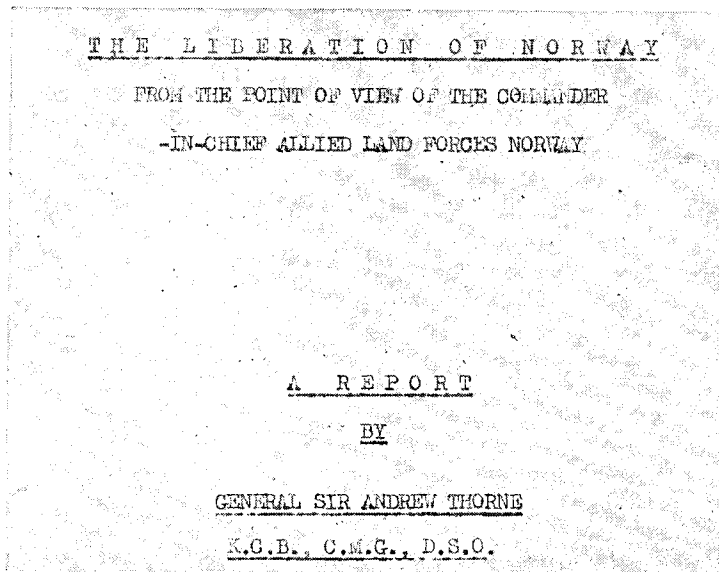
Sir Andrews «Report» bekreftet det. Således: «Det var umulig for noen nordmann, spesielt for hjemmefrontlederne, å forstå at det var risiko forbundet med den øyeblikkelige tilbakevenden av Kongen — — Det ville bli umulig med det lille antall allierte tropper å ta seg av en eventuelt alvorlig (tysk) oppstand.»

Det vil si at de allierte — ikke nordmennene — avgjorde når det var trygt og passende for kong Haakon å vende hjem. Hans suverenitet forble stilt i bero.

Som Thorne fortsetter: «Det var bare under press at delegasjonen av (norske) ministre ville gå med på offentliggjørelsen og fremleggelsen av de to proklamasjoner man var blitt enige om, den ene undertegnet av H. M. Kong Haakon og den andre av SCAEF (Supreme Commander Allied Expeditionary Force) — — For de allierte sjefer var imidlertid offentliggjørelsen av proklamasjonen essensiell, idet den norske konstitusjon uten den ikke ville tillate noen kontroll utenfra på noe område.»

Det ble således gjort klart offentlig at allierte ordrer — ikke den norske konstitusjon — var gjeldende i Norge, slik kongens underskrift bekreftet.

Det var ikke før de 350 000 eller 430 000 tyskere i Norge var sikret at de allierte samtykket i en gjenopptagelse av suvereniteten ved the Royal Norwegian Government in Exile over hoveddelen av Norge.

Sverre Hartmanns — —

(Forts. fra side 5)

landsspørsmålet. Fremstillingen var omtrent slik: Nervøsiteten i Finnmark var meget sterk. De var engstelige for Russland, og herrene hadde et bestemt inntrykk av at også de tyske offiserer så på muligheten av et innfall i Finland som nokså nær forestående. Det var nå et samarebide mellom de finske og de tyske offiserer. De møtte hverandre på Sandvik. Fylkesmann Gabrielsen og major X bragte spørsmålet på bane om å opprettholde en del av den norske hær der opp til forsvar mot invasjon fra Russland.

Deres plan var at norske tropper skulle overta endel av vaktholdet hvor det ingen tyske tropper var. Tanken var å foreta en delvis mobilisering. Major X var sågar inne på at man skulle opprettholde den norske hær der oppe og at mobilisering skulle skje gjennom frivillig melding, fordi man ikke helt kunne stole på alle i Finnmark. Ideen høres nokså fantastisk ut. Hvis Russland skulle gjøre innfall, så skulle vi slåss mot russerne sammen med tyskerne, samtidig som vi er i krig med tyskerne. Muligheten av den slags forhold gjør

jo situasjonen ytterst broget. For meg står det som om disse ideer som fylkesmannen og major X bragte frem har svært lite med virkeligheten å gjøre, fordi det ville være temmelig utelukket at tyskerne beveget norske styrker der oppe. Selv har tyskerne enda ikke mer enn et par bataljoner der nord, og skulle vi også reise et par bataljoner, så ville det bety at tyskerne heller ikke kunne føle seg helt sikre. Men bortsett fra dette er jo tanken politisk ganske umulig, slik stillingen nå engang er. Men man må på den annen side ikke lukke øynene for at den slags komplikasjoner kan inntre.»

Jahn nevnte under møtet at han hadde hørt at tyskerne tenkte å sende 17 000 mann nordover. Og da sa de begge, fylkesmannen og majoren, at det var ganske umulig å underholde en styrke på 17 000 mann i Finnmark.

★

Det hendelsesforløp som her er skissert, har ikke vært behandlet i noen av de

Som Thorne sier: «Straks det ble klart for den allierte kommando at en adekvat oppbygging av allierte styrker ville bli nådd — — autoriserte SCAEF også avslutningen av den militære fase 7. juni slik at full suverenitet ville ha blitt gjenopprettet for det norske folk når kongen gikk iland etter fem år på dagen fra han forlot norsk jord for å holde vedlike kampen (the struggle) mot Tyskland fra utlandet.» (Mine uthevelser.)

NB (i): Suvereniteten ble «restored» (gjenopprettet), hvilket klart betyr at den var bortfalt. NB (ii) «The struggle» (kampen) ble «maintained from overseas» — det samme ordbruk som regjeringen brukte i 1940 — og ordet «fight» (slåssing) er unngått og indikerer således at den norske stat ikke var «i krig».

Den realitet var naturligvis bannlyst av the Royal Norwegian Government in Exile, som i fem år var opptatt i London med å fostre den illusjon at den norske stat var «i krig» og «alliert», skjønt den ikke var noen av delene.

★

I de siste 35 år har de norske juridiske og historiske fakulteter også vært desperat opptatt av å forevige illusjonen, og det har blitt et offisielt norsk dogme — falskelig — støpt inn i den nasjonale samvittighet.

Det var andre regjeringer som utøvet total kontroll og

suverenitet i hjemlandet Norge under internasjonal lov fra 10. juni 1940, etter «die gesamten»-kapitulasjonen i Trondheim, inntil 8. mai 1945, da, som Sir Andrew fortalte N. M. Udgaard (Aftenposten 2. mai 1970): «Nygaardsvoldregjeringen ville ikke bli båret hjem av fremmede soldater — — Britene svarte nei — —». Og: «Valget for Norge stod mellom allierte tropper under alliert kommando eller tyske tropper under tysk kommando — — Jeg bestemte meg for å drive det hele som et «en-manns show!»

De facto suvereniteten ble utøvet av Rikskommissariatet under den tyske okkupasjon i samarbeide med Administrasjonsrådet, som ikke begrenset sin virksomhet bare til «administrative» funksjoner, men tiltok seg myndighet over norske skib i Sverige, fulgte opp «grensevakt»-klausulen (7) i Trondhemskapitulasjonen, reparerte Bardufoss og Skaanland flyplasser (5), og holdt næringslivet, innbefattet jernbanene, gående glatt — alt til fordel for Wehrmacht og utenom Rådets planlagte arbeidsområde. Den kommissariske regjering (delvis NS) og Quislings nasjonale regjering fulgte.

Det sivile, såvel som det militære apparat til okkupasjonsmakten i hjemlandet Norge måtte avvikles før the Royal Norwegian Govern-

ment in Exile kunne bli «restored».

offisielle verker fra Forsvarets Krigshistoriske Avdeling, hverken i generalmajor Sandviks to-bindes verk om kampene i Nord-Norge eller i oberst Munthe-Kaas' bøker.

Riktignok har man vært inne på den grensevaktordning som hadde sitt første utgangspunkt i § 7 i den norsk-tyske Trondheimsavtalen av 10. juni 1940. Men fremstillingen har ikke vært korrekt. For man har ikke i noe tilfelle lagt frem det kilde-materiale som viser hvordan den opprinnelige bestemmelse ble endret og et militært underholdningsforhold etablert, slik at bl.a. general Ruge selv har beskrevet det i sitt brev av 23. juni 1940 til Administrasjonsrådet (et brev som beror i original i Riksarkivet). I samtlige framstillinger bestrides det at en slik ordning har foreligget. Heller ikke general Ruges hemmelige instruks av 23./24. juni har vært omtalt offentlig før den ble presentert i artiklene i Aktuelt.

I den hovedstilling som Undersøkelseskommissjonen

ment in Exile kunne bli «restored».

Tillegg «C» til kapitulasjons-«Orders» til general Böhme klarlegger denne tingenes tilstand. Paragraf D6 (Legal) forpliktet ham til å «oppgi navnene til de dommere som fungerte i følgende retter overgivelsesdagen — — Høyesterett, lagmannsretter, byretter, herredsretter». Og (D7): «Oppgi navnene på riksadvokat og statsadvokat som fungerte på datoen for overgivelse.» Også (D26): «Skaffe tilveie 2 kopier av alle lovmessige handlinger av Administrasjonsrådet 15/4-40 til 25/9-40, de kommissariske statsråder 25/9-40 til 1/2-42, og Quislings NS-regjering siden 1/2-42.»

En avslørende setning i slutten av Sir Andrews «Report» bekrefter at eksilregjeringens krav på suverenitet i hjemlandet var en illusjon frem til 7. juni 1945. Slik: «Megen planlegging, forberedelse og trening før VE-dagen og nært samarbeide av det britiske, amerikanske og norske personell under den aktuelle befrielse gjorde at arbeidet gikk glatt og at det ble gitt ethvert utseende av et felles foretagende. (Mine uthevelser.)

Statusen til the Royal Norwegian Government in Exile ved starten av «Befrielsen» og dens grunnleggende betydning for spørsmålet om juridiksjonen i Norge 1940-1945 vil bli undersøkt i en annen artikkel. Fortsettes.

av 1945 offentliggjorde i 1947 heter det om Administrasjonsrådet m.m. på side 219:

«I august ble det bragt inn for rådet et spørsmål om Nord-Norges militærpolitiske stilling. Da saken var av utenrikspolitisk natur og lå utenfor rådets kompetanse, ble det besluttet ikke å foreta noe skritt i saken.

Den andre saken som hadde en utenrikspolitisk side, gjaldt de norske handels-skipene som lå i svenske havner. . .»

I tilråding fra Protokollkomitéen om Innstilling fra Undersøkelseskommissjonen av 1945 (Innstil. O IX A (1948) ble det tilsvarende punkt behandlet på side 51. Man innskrenket seg her til å sitere Undersøkelseskommissjonens knappe kommentarer, og skrev: Komitéen kan slutte seg til dette.

Da stortingsmann, redaktør Nils Hønsvald i januar 1948 ble utnevnt til forsyningsminister i Gerhardsens annen regjering, trådte stortingsmann Jacob Friis inn i hans sted som medlem av protokollkomitéen og ble plutselig kastet inn i den avsluttende gjennomgåelse av undersøkelseskommissjonens arbeider. Noen måneder etter at komitéens innstilling forelå, offentliggjorde Friis, fremdeles i 1948, på Johan Grundt Tanums forlag, en orientering for riksstredebatten i Stortinget under tittelen **Historie og Politikk**. På side 34 skriver han:

«Allerede 7. mai 1940 hadde Koht i London fått telegram fra den norske sendemann i Moskva at Sovjetregjeringen «ikke ville legge seg bort i striden om Norge». Det ble bekreftet i en melding til Tromsø fra den russiske sendemann i Stockholm. Noen «fare fra Russland» for Finnmark var det følgelig ikke. Alt i august måned var det klart for Administrasjonsrådet og storparten av befolkningen at «vennskapet» mellom Tyskland og Russland var slutt. Det var da visse kretser i vårt land som ønsket et norsk-tysk våpenbrøskap i Finnmark mot «faren for Russland». I de brede folkelags bevissthet ble derimot krigen mot Tyskland først nå fullt og helt en folkekrig.»

Dette lille kampskrift fra Jakob Friis hånd vakte, så vidt jeg vet, ikke noen større oppmerksomhet i de dager. I 1952 og 1953 hadde jeg et par samtaler med Friis, der han kom nærmere

inn på den siterte passus. Han fortalte at han hadde meget dårlig samvittighet fordi han som medlem av protokollkomitéen og ordfører for innstillingen ikke hadde insistert på at de nevnte forhold fra august 1940 var blitt tatt opp fra grunnen av, og lagt fram for offentligheten i komitéens regi. Og den samme selvbebreidelse gjenfinnes man i Friis' personlige nedtegnelser som etter hans død i 1956 er blitt deponert i Arbeiderbevegelsens arkiv.

Det er et ufullstendig manus (om Bevegelsen og Målet. Mitt liv i arbeiderbevegelsen), som etter titelsidens påskrift å dømme senest har vært under bearbeidelse i 1955. På side 138 heter det:

«Dulgte ting fra 1940.

Det er likevel etpar ting jeg gjerne vil gjøre fremtidige historikere oppmerksom på m.h.t. protokollkomitéens behandling av krigsårenes problemer.

For det første vil jeg minne om at protokollkomitéen hadde adgang til en rekke dagbøker, særlig Paal Bergs og Gunnar Jahns. Der var det mange opplysninger som vi av forskjellige grunner ikke tok med i vår innstilling. Dette gjelder bl.a. de forslag som fra visse norske hold ble gjort på å skape et norsk-tysk våpenfelleskap i Finnmark til forsvar mot et eventuelt angrep fra sovjet-russisk side. Disse planene gikk altså ut på at vi der oppe skulle søke våpenvennskap med Tyskland, som vi ellers i landet var i krig med, mot den makt som fra 22. juni var vår allierte! Administrasjonsrådet avviste planene, så det ble ikke noe av dem. Men til eget forsvar mot eventuell fremtidig kritikk for at vi ikke slo ned på de ansvarlige for disse planene, finner jeg at jeg har rett og plikt til, som ordfører for innstillingen, å nevne at fortielsen skjedde etter konferanse med regjeringen. Det vil neppe være til å unngå at fremtidige historikere får adgang til å studere disse dagbøkene, enten de før eller senere blir offentliggjort eller ikke.

Overfor historiens dom må jeg ha rett til å si at jeg ikke hadde ansvaret alene for denne fortielsen. Dette punktet gjelder det særlig Jahns dagbøker, for et annet punkt, nemlig sammensetningen av Riksrådet, gjelder det særlig Bergs dagbøker. Også der var det opplysninger som vi fant det riktig ikke å ta med.»

Det menneskelige er noe som må overvinnes.

(Nietzsche)

UNIFORMEN — —

(Forts. fra side 5)

ler selv ble så gledelig overrasket at han måtte legge om hele sin forberedte tale.

I all den gleden som møtte ham, kunne han ikke holde en advarende tale om bolsjevismen eller andre fiender; han ville jo ikke trekke noen skyer for våre solfylte hjerter.

Ved mine besøk i Sverige før krigen gikk jeg ofte i gymnastikkdrakt på varme sommerdager: Hvit trøye med et hakekors brodert på rød-hvit bunn og svarte gymnastikkbukser. Jag fant intet merkelig i det, og det gjorde heller ingen andre. Kanskje jeg i min barnaktige naturlighet bare ikke la merke til om noen tok anstøt.

På en av mine promenader utenfor Hälsingborg stiftet jeg bekjentskap med Lindholmbevegelsens Nordisk Ungdom for første gang. Jeg kom forbi en teltleir, hvor en mann i blågul uniform ba meg følge med inn, slik at ungdommene kunne stille meg spørsmål om Hitlerjugend og om hvordan man som barn oppfattet nasjonalsosialismen.

Jeg satt i midten og rundt om satt de svenske ungdommene. Jeg husker ikke lenger hva de spurte om eller hva jeg svarte. men jeg husker godt den blanke enkronen jeg fikk som takk, og at jeg for den kjøpte sjokolade som jeg proppet i meg på stranden ved sundet.

Kanskje vokste jeg fra kjolen eller byttet om til nye, hvite bluser, men i den uniformen opplevde jeg utfarter, hjemmekvelder, sang, sportsstevner og «parader».

En helt ny kjole fikk jeg ved min ungdomsinnvielse, da jeg — 14 år gammel — gikk over fra «Jungmädel» til «Bund Deutscher Mädel». Knappene rundt kjolelivet ble nu skiftet ut med en livrem.

Kampens uniform

Jeg kaller denne for kampens uniform. Høytideligheten ved overgangen var alvorspregget. Vi befant oss i krig. I denne uniformen stoppet vi strømper til våre soldater. Fremstilte forbindingssaker til våre sårede frontkjempere. Vi besøkte dem på lasarettet. Vi plukket urter til medisiner, samlet skrap og papir til industrien.

Vi arbeidet på jordet hos bøndene. Etter de alliertes terrorbombing trengtes våre krefter til brannslukning, redning av husgeråd, bespising av de utbombede og meget annet.

Under evakueringen til den såkalte korridoren fikk jeg til oppgave å forsøke å

JØDISK FOLKE-NEDTELLING

Da den såkalte «Jewish Year Book» offentliggjorde at antallet jøder i verden anno 1947 var rundt regnet 18 millioner, var det mange som lurte på hva slags matematikk redaksjonen hadde benyttet seg av. For ifølge den samme årboken for 1939 var det dengang 12,4 millioner spesier av det samme folkeferd. Og som bekjent hadde jo den forferdelige Adolf Hitler i mellomtiden utryddet hele 6 millioner av dem. Hvis regnestykket altså er riktig (hvilket betviles), har man i tilfellet jødene å gjøre med en rett og slett imponerende nativitet, som nesten kan bringe tankene hen på andre og laverestående former for liv. Men nu har de dyktige

bokførere prestert det utrolige igjen. Jewish Year Book for 1972 kan fortelle at dens befolknings størrelse i våre dager er på 14,2 millioner individer. Det er med andre ord noen som er blitt borte igjen. Da det i de senere år er blitt satset en hel del på å markedsføre russerne som tidens store antisemitter, tør vi kanskje formode at det skal dukkes for et nytt gasskammer-show om ikke altfor lenge?

★

ISRAEL: US-stat nr. 51?

En viss Mister William F. Buckley junior skal i ramme alvor ha foreslått å opppta Israel som stat nummer 51 i USA. Selv ellers godtroende amerikanere har hatt visse vanskeligheter med å ta forslaget høytidelig. Skal

vi tro vår kilde, har de snarere begynt å lure hvorvidt denne WFB er ved sine fulle fem.

Vi for vår del vil gjerne tilføye at siden en liten jødisk minoritet sitter inne med slik makt over hele USA at den kan bruke denne supermakt til å fremme rene jødiske interesser i f.eks. Midtøsten, er det vel heller USA som kommer til å bli annektert av Israel. Mister W. E. Buckley har med andre ord totalt misforstått maktforholdene.

★

ADOLF HITLERS MERCEDES

er den siste av Hitlers effekter som har skiftet eier. Den 4-tonns spesialbygde bilen — modell 1940 med syv seter og skuddsikre ruter — skal ha blitt solgt i England for

omkring 900 000 kroner.

Av vognens øvrige data kan vi nevne at den veier 5 tonn, men den kunne allikevel prestere en fart på over 200 km/t med sine 230 hestekrefter. Kritiske amerikanske bilekspertter, som undersøkte vidunderet etter krigen, uttalte at den overgikk absolutt alt hva de tidligere hadde sett — inkludert Bugattis beste modeller.

★

FENGSELSPRAKSIS I NEGERLAND

Den vesle Sentralafrikanske republikk later til å slå alle rekorder, som måtte være satt tidligere av forskjellige «hvite» regimer rundt om i verden, når det gjelder håndtering av kriminelle fanger. Hver lørdag kommer det en spesialavdeling av det militære til krets fengselet i hovedstaden Bangui, hvor de går løs på de innsatte og for en stor del slår dem ihjel med køller. Ledelsen av de militære troppene innehas av selveste presidenten i landet, herr Jean-Bedel Kokassa.

Det er tydelig at denne statssjefen, som selv er neger, vet en hel del om hvordan man skal og bør ta seg av negroid kriminalitet, skriver den amerikanske NS-avisen White Power.

— Men alle foreliggende opplysninger tyder på at om Norge hadde mobilisert i september 1939 eller endog i februar 1940, ville tanken på å angripe Norge våren 1940 overhodet ikke oppstått, og slett ikke på tysk side. Tyskerne anså angrepet så risikabelt at det endog ikke er utenkelig at angrepet ville blitt oppgitt om vi hadde mobilisert i dagene omkring 1. april.

(Gen.maj. Odd Lindbäck-Larsen)

fa noen polske piker med i Hitlerjugend. Jeg ble ansatt for å være særlig skikket til oppgaven på grunn av min svenske avstamning. Jeg var jo så å si litt utenlandsk og ble betraktet som nøytral.

Yrkesuniformen

Min tredje uniform kaller jeg for yrkesuniformen. Jeg begynte min elevtid i det brune NSV, en sosial eliteorganisasjon, hvor jeg skulle utdannes til nasjonalsosialistisk distriktssøster.

Elevuniformen besto av en brun kjole, hvitt forklede og brun kåpe med hette. Vi ble ideologisk skolert i rasespørsmål, sosialisme, hygiene, etisk og høvisk fremferd, matlagning etc., etc.

I denne uniformen satt jeg sammen med mine kamerater og hørte den uhyggelige radiomeldingen om at Hitler hadde vært utsatt for et attentat. Vi skalv for våre liv. Hva ville skje med oss? Kaos og borgerkrig? Bli henrettet og skjendet av de kommunistiske partisanene?

Hvor lettet vi kjente oss da meldingen kom om at attentatet hadde mislykkes, kan ikke beskrives.

Så kom høsten 1944. Bolsjeviktroppene nærmet seg. Vår utdannelse måtte innskrenkes. Vi måtte ut å kamouflere befestninger. Vi ble offisielt berømmet for vårt arbeid og den moralske støtte vi gav. Da vi på en eksempeløs måte ble oppdratt i et ideelt folkefellesskap, var vår innsats upåklagelig, særlig i slike tilfeller. Med vår sang og vårt glade humør oppmuntret vi den lokale befolkningen i

kampen mot bolsjevismen.

Hva en slik ideologisk overbevisning kan bety, fikk jeg erfare. Hvis arbeidet ikke gikk unna som det skulle et eller annet sted, ble vi sendt dit for å fyre opp under innsatsviljen. Det kunne gjelde uvillige polakker eller en motløs sivilbefolkning som holdt på å grave stillinger.

Send hit de glade, brune nissene», het det. (Aldri så jeg noen piskende eller sparkende SS-menn, slik det sikkert ville ha blitt fremstilt i våre dagers TV-programmer.)

I min BDM-uniform opplevde jeg fluktens helvete, et annet valg fantes ikke. Hvor gjerne skulle vi ikke isteden tatt på oss hjelm og med våpen i hånd vært med på å forsvare de stillingene vi egenhendig hadde gravd. Men nasjonalsosialismen var ennå så konservativ at vi piker ikke fikk lære å håndtere våpen.

Nå, i min uniform havnet jeg først i Berlin. Mitt tilfluktssted der ble i Svenska Kyrkan sammen med min mor og bror. På grunn av den daværende prestens hånende ord om «at han skulle heise det svenske flagget og hilse russerne velkommen», søkte jeg ut i Berlins gater igjen og hjalp frivillig til å bygge barrierer. Mitt opphold i Svenska Kyrkan føler jeg den dag idag som et slags svik.

Redningsplanken mot resinasjon

Det skulle bli 1948 innen noen ny uniform kom inn i mitt liv. Nordisk Ungdoms blå bluse-skjorte med gult halstørkle. Den uniformen

skulle jeg ville kalle redningsplanken mot resignasjon. Man drømte seg tilbake; var ikke lykkelig, men ville ikke gi opp. Noen likesinnede ungdommer kunne man alltid treffe i Markvardsgatan 5 i Stockholm.

Men vi savnet støtte fra de eldre SSS-medlemmene (SSS = Svensk Socialistisk Samling.) Forsiktigheten og redselen hadde satt sine spor blant dens representanter. Vi i Nordisk Ungdom ville foreta oss så meget: Klistre plakater, demonstrere, dele ut løpesedler osv., men alle forslag ble forkastet av SSS. «Tiden var ikke moden bla, bla, bla.» «Vi må føre kampen taktisk bla, bla. . .»

Dermed ble den ene ungdommen etter den andre lei av hele denne Götterdämmerungs-stemningen som hersket. Og etter et intermesso etter en propagandaarbeidskveld la jeg vekk denne uniformen.

Solkorsets uniform

Det skulle drøye mange år innen jeg iførte meg noen ny uniform. Det skulle drøye helt til jeg kom i kontakt med og fikk arbeide for det parti som arbeider for den nasjonalsosialistiske ideologi ikke stykkevis og delt, men fullt og helt, og som ser samhörigheten mellom alle nasjonalsosialister!

Og det er Nordiska Rikspartiet, som ble stiftet i 1956 av Göran Assar Oredsson. I den grå skjorten med det røde armbindet med det svarte solhjulet og det svarte halstørklet kjenner jeg meg som født på ny.

I dag er jeg sekretær for Nordiske Rikspartiet, leirkokke, tolk og mye annet.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgirornr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK og LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo